

Arrest

nr. 237 354 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GYSELEN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2020.

Gehoord het verslag rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. GYSELEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 1 maart 2019 België binnen met haar paspoort en verzoekt op 15 april 2019 om internationale bescherming. Op 9 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 15 januari 2020 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Colombiaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Florencia (departement Caquetá). U werd geboren op (...) 1994 en bent katholiek christen. U hebt geen broers of zussen. Toen u vijf jaar oud was werd uw vader vermoord door guerrillastrijders die jullie gronden en boerderij in Florencia wilden innemen. Nadien werd uw moeder door hen afgeperst, en toen ze stopte met betalen verjoegen ze jullie uit het dorp. Samen met uw moeder verhuisde u naar Bogotá, waar jullie een nieuw leven opbouwden. In 2012 werd de wet betreffende interne vluchtelingen afgekondigd die het mogelijk maakte voor slachtoffers van het gewapende conflict om hun gronden terug te krijgen. In 2013 diende uw moeder een klacht in bij het directoraat voor slachtoffers met de bedoeling om jullie eigendommen en de afpersingsgelden te recupereren. De procedure hiervoor werd opgestart, en dankzij een beurs die u verkreeg door de erkenning als slachtoffer kon u in 2013 ook beginnen studeren aan de universiteit. In 2016 leerde u via een vriendin D. G. J. C. (...) kennen, met wie u een relatie begon.

In 2017 kreeg uw moeder telefoon van een vertegenwoordiger van de regering met de boodschap dat ze naar Florencia moest gaan om te gaan kijken naar de gronden en wat de situatie daar was. Er werd ook gezegd dat uw moeder een veiligheidsagent van het leger moest aanvragen omdat Florencia in een zogenaamde rode zone ligt. Jullie aanvraag voor zo'n agent werd echter geweigerd, waarop u, uw moeder en uw toenmalige partner J. C. (...) besloten om er in oktober 2017 zonder bescherming naartoe te gaan. Jullie ontmoetten er de verantwoordelijke van de regering, die een vergadering regelde met één van de lokale leiders van de FARC. Hij zei echter dat de grond heel lang geleden werd afgenomen en dat jullie daar niks meer te zoeken hadden. U begon hier tegen te argumenteren waarop de metgezel van de FARC-leider plots met een fles in uw gezicht sloeg. Vervolgens werden jullie weggejaagd en kregen jullie de boodschap dat ze jullie daar nooit meer wilden zien. Nadat u de eerste zorgen in een medische post van Florencia kreeg, keerden jullie terug naar Bogotá waar u nog een plastische ingreep onderging omdat uw neus op heel veel plaatsen gebroken was. Toen het nieuwe jaar aanbrak sprak u opnieuw met uw moeder over deze kwestie en overtuigde u haar om niet op te geven. Kort hierna, in februari 2018, ontdekte u dat u zwanger was. In mei 2018 kreeg uw moeder plots een anonieme telefoon. Er werd gezegd dat de agressie tegen u niet voldoende was geweest om jullie te doen stoppen, en dat jullie nu goed genoeg wisten wat de volgende stap zou zijn. U sprak hierover met uw moeder en jullie beseften dat dit niet zomaar een bedreiging was. Het werd persoonlijker en ging om heel de familie. Bovendien was u nu niet meer alleen, u was immers zwanger. Na overleg met uw moeder en uw toenmalige partner (en de vader van uw kind) besloten jullie dat het beter was dat u het land verliet. U was namelijk bang dat de FARC ging te weten komen dat u zwanger was en dat ze dit gingen gebruiken om u te intimideren.

In juli 2018 vloog u samen met uw ex-partner van Colombia naar Barcelona. U had destijds niet de intentie om asiel aan te vragen. U wist wel van het bestaan van asiel maar dacht dat u daar niet in aanmerking voor zou komen. Van Barcelona reisden jullie per bus verder tot in Milaan, waar de vader van uw ex-partner woont. Hij stemde toe om jullie een tijdje te helpen, en u beviel er op 29 oktober 2018 van uw dochter D. S. M. (...). Op basis van de geboorte van uw dochter kregen jullie een tijdelijke verblijfsvergunning voor Italië, maar jullie economische situatie was er slecht. Na een gesprek met een pastoor die regelmatig naar België kwam besloten jullie in maart 2019 naar België te reizen en toch asiel aan te vragen. Op 15 april 2019 diende u samen met uw toenmalige partner J. C. (...) en jullie dochter een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort en identiteitskaart, de aangifte die uw moeder in 2013 deed bij het directoraat van slachtoffers van het gewapend conflict, en het Italiaanse geboortecertificaat van uw dochter.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u en uw moeder besloten om zonder militaire bescherming naar haar gronden Florencia te gaan, hoewel dit werd aangeraden door de vertegenwoordiger van de regering (CGVS p.8, 11). U gaf zelf aan dat het om een rode zone of gevaarlijke zone ging (CGVS p.8). Bovendien verklaarde u familieleden te hebben die voor de staat, bij politie en justitie, werken en dat dit "op de één of andere manier wel wat bescherming brengt" (CGVS p.15). Dat u en uw moeder ondanks de waarschuwing van de regeringsvertegenwoordiger en ondanks eigen familieleden met overheidsbanden, louter in het gezelschap van uw toenmalige partner, D. G. J. C. (...), naar Florencia trokken, is op zijn minst eigenaardig. Ook is de gang van zaken in Florencia zoals door u voorgesteld weinig aannemelijk. Zo verklaarde u immers dat het gesprek met de leider van de lokale groepering escaleerde omdat u bleef aandringen en argumenteren. Plots zou de metgezel van de leider een fles op uw gezicht gebroken hebben (CGVS p.8, 12), hetgeen echter weinig geloofwaardig is daar zij hier geen enkel voordeel uit zouden putten. Integendeel, door u fysiek aan te vallen, dreigden zij het probleem alleen maar te vergroten. Bovendien werd een opvallende discrepantie waargenomen in de verklaringen die u omtrent dit incident deed gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo vertelde u tijdens uw spontane relaas dat dit gesprek in een kamer plaatsvond en jullie hier vervolgens uitgejaagd werden (CGVS p.9). Wanneer u later tijdens het onderhoud echter gevraagd werd naar de exacte locatie, stelde u plots dat het gewoon buiten aan de boerderij was (CGVS p.11). Ook ten aanzien van uw verklaringen zoals uiteengezet bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd een flagrante tegenstrijdigheid vastgesteld. Zo stelde u daar immers dat jullie in Florencia ontvangen werden door een man die zei dat jullie alles kwijt waren en geen recht hadden om iets terug te vragen. Hierop vroegen jullie hem om te spreken met de kapitein van de FARC van de regio, met wie de discussie vervolgens ontaardde (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). Ten overstaan van het CGVS maakte u echter geen enkele melding over een man die jullie nog voor het gesprek met de kapitein van de FARC ontmoetten. U verklaarde immers louter dat jullie na aankomst in Florencia eerst een verantwoordelijke van de procedure ontmoette, en nadien één van de lokale leiders van de FARC (CGVS p.8). U stelde zelfs niet zeker te weten of er destijds iemand in jullie boerderij of op jullie gronden woonde (CGVS p.11), en vermeldde helemaal niets over een gesprek met een andere man. Ook dit doet onvermijdelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen.

Daarnaast is het merkwaardig dat u dit incident nooit bent gaan melden bij het kantoor voor slachtoffers van het conflict (CGVS p.12) dat u bijstond in het terugkrijgen van de gronden in Florencia. U gaf immers zelf aan dat de volgende stap ging zijn om er de aangifte te gaan tonen die u had ingediend en te gaan melden wat er allemaal was gebeurd. U stelde dat u naar daar moest gaan om te zien wat de volgende stap zou zijn na wat er was gebeurd en was naar eigen zeggen vastberaden om door te zetten (CGVS p.12). Toch deed u dit opvallend genoeg niet en gaf u als weinig overtuigende redenen dat u moest herstellen van het letsel dat u had opgelopen, het daarna Kerstmis was en u vervolgens uw zwangerschap ontdekte (CGVS p.12), hetgeen echter absoluut niet strookt met de vastberadenheid die u, alleszins tot aan de ontdekking van uw zwangerschap, verklaarde te hebben. Daarbij ontdekte u uw zwangerschap pas in februari 2018 (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5), en vond het incident bij de gronden in Florencia reeds in oktober 2017 plaats (CGVS p.11). Enige periode van herstel van de slag op uw gezicht én de feestdagen in rekening genomen, had u minstens nog de hele maand januari om het kantoor voor slachtoffers van het conflict in te lichten over het incident dat zich had afgespeeld in Florencia. Dat u van deze mogelijkheid geen gebruik maakte, plaatst andermaal vraagtekens bij de geloofwaardigheid van dit incident. Daarenboven verklaarde u ten overstaan van het CGVS dat u over documenten beschikte van uw ziekenhuisopname en de plastische ingreep die u in ditzelfde kader zou ondergaan hebben, alsook de politionele aangifte die u destijds deed (CGVS p.12). Tot op heden, zo'n anderhalve maand na het persoonlijke onderhoud waarin u dit liet optekenen, heeft het CGVS echter geen dergelijke documenten mogen ontvangen, hetgeen niet alleen de geloofwaardigheid van deze feiten maar ook van uw verklaringen in het algemeen ondermijnt.

Voorts is de lange tijdspanne tussen het incident in Florencia en de dreigtelefoon die u zou ontvangen hebben bedenkelijk. U ging naar eigen zeggen immers reeds in oktober 2017 naar Florencia (CGVS p.11), en pas in mei 2018, oftewel maar liefst zeven maanden later, werd u telefonisch bedreigd (CGVS p.12). Nochtans hebben jullie de procedure om de gronden terug te krijgen in die periode nooit stopgezet of ingetrokken (CGVS p.12). Dat u eerst dermate gewelddadig zou worden aangepakt in Florencia, om vervolgens zeven maanden later plots telefonisch bedreigd te worden, is weinig geloofwaardig. Indien deze groepering werkelijk uw stopzetting van de procedure wilde bekomen en hiervoor reeds geen geweld schuwde, kan worden verwacht dat zij op kortere termijn optraden en een andere methode zouden hanteren dan een eenvoudige dreigtelefoon. Ook dient opgemerkt te worden dat u en uw toenmalige partner, D. G. J. C. (...), Colombia pas verlieten in juli 2018. Gevraagd waarom

jullie niet eerder of sneller na de dreigtelefoon vertrokken, verklaarde u dat jullie het geld nog bijeen moesten sprokkelen voor de vliegtuigtickets. U voegde hier echter spontaan aan toe dat jullie hiervoor deels spaargeld gebruikten, en anderzijds hulp kregen van de familie van uw toenmalige partner (de vader van uw dochter, CGVS p.14). Dat het nog meer dan een maand duurde om Colombia effectief te verlaten, is dan ook enigszins vreemd, net zoals het feit dat uw moeder, die tenslotte de eigenares is van de gronden en de procedure om ze terug te krijgen zelf opstartte, destijds gewoon in het land bleef (zie verklaring DVZ p.6). Pas wanneer u tijdens het onderhoud op het CGVS naar de huidige verblijfplaats van uw moeder gevraagd werd, verklaarde u plots dat zij enkele maanden eerder naar Spanje vluchtte en daar asiel aanvraag (CGVS p.6). Gevraagd om welke reden uw moeder naar Spanje ging, en u dus niet achterna reisde naar België, kon u louter vaagweg stellen dat het voor haar 'gemakkelijker' was om naar Spanje te gaan. Nochtans is er noch voor Spanje noch voor België een visumplicht voor Colombianen, verklaarde u geen (andere) familieleden te hebben elders in Europa (zie verklaring DVZ p.9), én had u uw asielaanvraag – die op exact dezelfde motieven gebaseerd is – op dat ogenblik reeds in België ingediend. Dat uw moeder er ondanks dit alles toch voor gekozen zou hebben om haar asielaanvraag in Spanje in te dienen, is merkwaardig, zeker gelet op het feit dat u uw verzoek om internationale bescherming wél bewust in België kwam indienen (CGVS p.14).

Aangaande de aanloop tot uw verzoek om internationale bescherming wenst het CGVS overigens het volgende nog op te merken. U verliet Colombia immers reeds in juli 2018. U reisde destijds naar eigen zeggen naar Barcelona omdat dit de goedkoopste vlucht was en u oorspronkelijk niét de intentie had om asiel aan te vragen (CGVS p.9). U verklaarde hierover dat u wel wist dat dit soort hulp bestond maar dat u niet dacht dat u daarvoor in aanmerking zou kunnen komen (CGVS p.9). Nochtans reisde u in 2016 en 2018 reeds samen met uw moeder naar Panama om er eveneens de asielprocedure te onderzoeken (CGVS p.7-8). Ook was u student aan de unief in Colombia (CGVS p.6) en had u zich tijdens uw studies verdiept in de nieuwe wetten en rechten rond teruggave van gronden (CGVS p.9), waardoor het wel zeer merkwaardig is dat u uw eventuele recht op asiel in Europa niet verder uitspitte. Verder gaf u aan dat de grootvader van uw dochter (de vader van uw toenmalige partner D. G. J. C. (...)) in Italië leeft en jullie daarom naar Italië trokken. Gedurende uw verblijf in Italië hebt u zich echter eveneens op geen enkel moment geïnformeerd over de asielprocedure (CGVS p.14). Bovendien verklaarde u dat de vader van uw ex-partner alcoholproblemen had en dat jullie om die reden bij een vriendin van hem gingen wonen, en kampte u daarbovenop met een risicozwangerschap (CGVS p.9). Van een stabiele opvangsituatie was met andere woorden absoluut geen sprake, hetgeen een reden te meer was om de asielprocedure in Italië op zijn minst te onderzoeken. Nog opvallender is dat jullie in het kader van uw zwangerschap en de geboorte van uw dochter wel via een advocaat een tijdelijke verblijfsvergunning voor Italië konden bemachtigen (CGVS p.14), maar ook in deze context de piste van asiel niet verkenden. Een dergelijke nalatigheid, ondanks de klaarblijkelijke beschikbaarheid van een advocaat in Italië en een verblijf van in totaal acht of negen maanden, ondermijnt onvermijdelijk uw vrees ten aanzien van Colombia. Ook verklaarde u dat u uw situatie uitlegde aan de pastoor van de kerk waar u in Italië naartoe ging, en dat hij u vervolgens vertelde dat men u in België kon helpen. Gevraagd of ze u dan in Italië niet konden helpen volgens deze pastoor, verklaarde u dit eenvoudigweg niet te weten (CGVS p.14). U oppert zelfs dat het gemakkelijker zou geweest zijn om het in Italië te doen, maar stelt dat u denkt dat de pastoor een beter idee had van wat best voor jullie was (CGVS p.14). U hebt dit echter eveneens op geen enkele wijze uitgeklaard. Dit alles houdt opnieuw geen enkele steek, en laat vermoeden dat u (en uw toenmalige partner) België eerder om socio-economische redenen uitkozen in april 2019 dan dat er sprake was van een geponde vrees voor vervolging.

Tot slot is het noemenswaardig dat uw grootvader, die in het verleden eveneens afgeperst en ontheemd werd door guerrillastrijders, en net zoals uw moeder en tantes een formele procedure startte om zijn gronden terug te krijgen, nog steeds in Colombia verblijft en zelfs nog regelmatig terugkeert naar zijn gronden (CGVS p.5, 8). U verklaarde verder dat hij degene was die er altijd zoveel mogelijk op heeft aangedrongen om te blijven op zijn gronden, en dat het altijd zijn doel is geweest om zijn gronden terug te krijgen (CGVS p.5). Meer nog, het was blijkbaar vooral uw grootvader die na de officiële erkenning van de slachtoffers van het gewapend conflict erop aandrong om te gronden terug te krijgen (CGVS p.5). Uw grootvader is volgens u de voornaamste die risico loopt, omdat hij er nog steeds is en het meeste moeite deed en bleef aandringen (CGVS p.9). Bovendien geeft u aan dat zijn eigendommen nog veel groter waren, en dat hij slechts enkele delen ervan doorgaf aan zijn kinderen, waaronder uw moeder (CGVS p.13). Meer nog, gevraagd hoe het momenteel zit met de procedure voor het terugkrijgen van jullie gronden, verklaarde u dat uw grootvader het verder heeft opgevolgd en zelfs uw aangifte omtrent het incident in Florencia heeft ingediend bij het kantoor voor slachtoffers van het conflict (CGVS p.15). Dat uw grootvader, de oorspronkelijke eigenaar van de gronden die het meest aandringt om ze terug te krijgen, zich momenteel nog steeds in Colombia bevindt, nog steeds met deze

procedure bezig is, en zelfs de aangifte van wat u overkwam in Florencia verderzet, holt de door u voorgehouden vrees alleen maar verder uit.

Los van bovenstaande elementen dient nog aangestipt te worden dat uw ex-partner, D. G. J. C. (...), tijdens zijn persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaarde terug te willen keren naar Colombia en geen enkele vrees te hebben ten aanzien van dit land, noch voor zichzelf, noch voor jullie dochter D. S. M. (...), hetgeen ondanks én rekening houdend met jullie relationele problemen minstens de gegrondheid van uw asielmotieven aantast.

Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw Colombiaanse paspoort en identiteitskaart ondersteunen louter uw nationaliteit en herkomst, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor het Italiaanse geboortecertificaat van uw dochter, dat enkel de geboortegegevens van uw dochter bewijst. De aangifte die uw moeder indiende voor de recuperatie van haar gronden in Florencia ondersteunt op haar beurt louter het feit dat uw moeder een dergelijke procedure is gestart, maar staft verder op geen enkele wijze de door u voorgehouden problemen met de FARC.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviseerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In hooforde is verzoekster de mening toegedaan dat haar de vluchtelingenstatus moet worden toegekend. Zij licht dit als volgt toe:

“1. De bestreden beslissing

Verzoekende partij volhardt in haar verklaringen aangaande haar problemen met niet-gedemobiliseerde dissidente groepen van de FARC-EP (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia-Ejército del Pueblo), die hun oorsprong vinden in het feit dat verzoekende partij en haar familie als intern ontheemde personen hun gronden trachtten terug te krijgen die zij in het jaar 1999 hadden verloren tijdens het gewapende conflict in Colombia.

Het dient vooreerst te worden opgemerkt dat verwerende partij de geloofwaardigheid van het relaas in hoofdzaak louter in twijfel trekt op grond van vage veronderstellingen en subjectieve aannames. Nergens in de bestreden beslissing slaagt verwerende partij er echter in om fundamentele tegenstrijdigheden of incoherente elementen op te werpen die het relaas van verzoekende partij onderuit halen. Dit zal hieronder worden aangetoond.

a) Het zich zonder militaire bescherming begeven naar de boerderij te Florencia

Verwerende partij meent vooreerst dat het merkwaardig is dat verzoekende partij zich zonder militaire bescherming naar de boerderij in Florencia heeft begeven (stuk, p. 2, alinea 2). Verzoekende partij heeft inderdaad verklaard dat het gevaarlijk is om zich naar een dergelijke gevaarlijke zone (de zogenaamde ‘zona roja’) te begeven zonder militaire bescherming en dat dit ook werd aangeraden door een vertegenwoordiger van de regering. Verzoekende partij heeft echter eveneens verklaard dat zij deze militaire bescherming heeft aangevraagd, maar dat deze werd geweigerd:

“(…)”(stuk 3, p. 8)

Waar verwerende partij in de bestreden beslissing lijkt te suggereren dat het zonder militaire bescherming naar de boerderij gaan een lichtzinnige keuze was van verzoekende partij, blijkt uit het voorgaande dat verzoekende partij wel degelijk de nodige voorzorgen heeft trachten te nemen om haar veiligheid te waarborgen, maar dat het evenwel niet mogelijk was om dergelijke militaire bescherming te krijgen.

Verder kan aan verzoekende partij niet verweten worden dat zij vanuit een rechtvaardigheidsgevoel toch besluit om zonder bescherming naar de gevaarlijke zone te gaan, te meer daar dit net de kern van haar relaas uitmaakt: verzoekende partij is een intern ontheemde persoon die gebruik trachtte te maken van de mogelijkheid om de gronden die haar familie in het gewapend conflict had verloren, terug te krijgen. Net omdat zij deze stappen heeft ondernomen en aldus een bewust risico heeft genomen, is zij thans het slachtoffer van vervolging. Dat verwerende partij een dergelijke houding bestempelt als ‘eigenaardig’, doet dan ook de wenkbrouwen fronsen. Is de houding van verzoekers om internationale bescherming die in hun land van oorsprong hun nek uitsteken en wetens en willens een risico lopen om onrecht aan te klagen en hierdoor vervolgd worden door statelijke of niet-statelijke actoren dan ook ‘eigenaardig’? Het wetens en willens nemen van een dergelijk risico omdat men een bepaalde politieke overtuiging heeft of tot een sociale groep behoort (in casu de door het gewapend conflict intern ontheemde personen in Colombia) is dan ook intrinsiek een houding die men van een persoon die in zijn land van oorsprong het slachtoffer is van vervolging kan verwachten, daar een dergelijke houding net de

reden is waarom men vervolgd wordt. Een ander standpunt aanhangen, zoals verwerende partij in de bestreden beslissing lijkt te doen, zou neerkomen op een uitholling van het begrip vluchteling in de zin van artikel 1A het Vluchtelingenverdrag.

b) Het gewelddadige incident waarvan verzoekende partij het slachtoffer was in Florencia

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het weinig geloofwaardig is dat zij door leden van de niet-gedemobiliseerde dissidente groepen van de FARC-EP is aangevallen en dat haar een gebroken glazen fles in het gezicht werd geduwd, en dit omdat verwerende partij meent dat zij hier geen enkel voordeel uit zouden putten (stuk 1, p. 2, alinea 2).

Het is vooreerst merkwaardig dat verwerende partij stelt dat de leden van de niet-gedemobiliseerde dissidente groepen van de FARC-EP hier geen voordeel uit zouden putten. Dit is immers een louter subjectieve interpretatie vanwege verwerende partij waarbij deze laatste gist naar de precieze beweegredenen van bepaalde daden van de personen die verzoekende partij hebben aangevallen. Men zou immers evengoed kunnen stellen dat het intimideren van verzoekende partij door haar met een gebroken fles aan te vallen net een zeer effectieve methode is om deze laatste af te schrikken en aldus te vermijden dat zij het proces om de boerderij terug te krijgen zou verderzetten. Vanuit deze optiek is deze gewelddaad net zeer voordelig voor de leden van de niet-gedemobiliseerde dissidente groepen van de FARCEP. Dat verwerende partij op grond van een dergelijke redenering de geloofwaardigheid van het gewelddadige incident, dat de kern uitmaakt van het relaas van verzoekende partij, in twijfel trekt, is dan ook een kennelijke appreciatiefout.

Verwerende partij meent vervolgens een 'opvallende discrepantie' waar te nemen in de verklaringen van verzoekende partij gedurende het persoonlijk onderhoud, die uiteraard worden weergegeven als een vertaling in het Nederlands van de verklaringen die verzoekende partij in het Spaans heeft afgelegd. Een dergelijke vaststelling diende verwerende partij immers in het achterhoofd te houden alvorens zij gewag maakte van een 'opvallende discrepantie'. Taal is immers nuance, en die gaat helaas al te vaak verloren wanneer men vertaalt naar een andere taal. Zo blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud inderdaad dat verzoekende partij in eerste instantie spreekt van een 'kamer' waarin het gesprek met de leden van de FARC-EP plaatsvond (stuk 3, p. 9). Nadien verwijst zij naar deze plek met de woorden 'daarbuiten aan de boerderij zelf' (stuk 3, p. 11). Verzoekende partij verwijst hierbij naar een soort van inkomruimte van de boerderij, die zich in wezen niet binnen in, noch buiten het eigenlijk bevindt bevindt. Verzoekende partij heeft hiernaar de eerste maal verwezen met het Spaanse woord 'espacio', dat als 'ruimte' vertaald wordt, maar in casu dus vertaald werd als 'kamer', een woord dat in de Nederlandse taal doorgaans verwijst naar een ruimte in een gebouw. Het is daarom allerm minst onlogisch om naar een dergelijke ruimte te verwijzen met de woorden "daarbuiten aan de boerderij zelf. Het is duidelijk dat het hier in wezen om een nuance in de taal gaat die verloren is gegaan door de vertaling naar een andere taal. Dat verwerende partij dit bestempelt als een 'opvallende discrepantie' en op grond hiervan de geloofwaardigheid van het gewelddadige incident, dat de kern uitmaakt van het relaas van verzoekende partij, in twijfel trekt, is dan ook een kennelijke appreciatiefout.

Vervolgens meent verwerende partij een 'flagrante tegenstrijdigheid' te ontwaren tussen de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS anderzijds. Zo stelt verwerende partij met name dat verzoekende partij bij het CGVS geen enkele melding maakt van de persoon die zij nog voor het gesprek met de kapitein van de FARC-EP heeft ontmoet, terwijl zij hier wel melding van maakte bij de DVZ. Een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud volstaat om vast te stellen dat het hier over een kennelijke appreciatiefout gaat. Verzoekende partij heeft wel degelijk eveneens bij het CGVS verklaard dat zij eerst werden ontvangen door een verantwoordelijke, die dezelfde persoon is als de man die vermeld wordt in de vragenlijst van het CGVS, alvorens de kapitein van de FARC-EP te ontmoeten:
“(…)” (stuk 3, p. 8)

Dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij helemaal niets vermeld heeft over een gesprek met een man voorafgaand aan de ontmoeting met de kapitein van de FARC-EP, dezelfde man die wordt vermeld in de vragenlijst van het CGVS, is dan ook een kennelijk onjuiste bewering, die wordt tegengesproken door de notities van het persoonlijk onderhoud. Dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij louter heeft verklaard dat zij 'na aankomst in Florencia eerst een verantwoordelijke van de procedure ontmoette', terwijl het hier gaat om dezelfde man waarnaar zij tijdens haar onderhoud op de DVZ heeft verwezen en het dus om identieke verklaringen gaat, onderstreept des te meer het onjuiste karakter van deze bewering. Opnieuw begaat verwerende partij hier een kennelijke

appreciatiefout in haar poging om de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekende partij onderuit te halen. Dat zij dit bovendien bestempelt als een 'flagrante tegenstrijdigheid', is allerminst ernstig.

Vervolgens meent verwerende partij dat het merkwaardig is dat verzoekende partij het gewelddadige incident nooit is gaan melden bij het kantoor van de 'Unidad para la Atencion y Reparacion Integral a las Victimas' (UARIV), de overheidsdienst voor de slachtoffers van het conflict. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekende partij verklaard heeft dat zij onmiddellijk na het incident, toen zij in het ziekenhuis was, een aangifte bij de politie heeft ingediend. Bovendien heeft zij ook verklaard dat zij van plan was om eveneens een aangifte in te dienen bij de UARIV (stuk 3, p. 12), maar dat ze dit niet heeft kunnen doen omdat ze eerst herstelde van haar verwondingen, vervolgens de feestdagen in de periode hierna vielen en ze ten slotte ontdekte dat ze zwanger was (stuk 3, p. 13). Dat verwerende partij dit bestempelt als weinig overtuigende redenen is een louter subjectieve appreciatie en gaat voorbij aan de realiteit van de medische toestand van verzoekende partij, het belang van de kerstperiode in een katholiek land als Colombia waardoor bepaalde stappen ondernemen bij overheidsdiensten in die periode onmogelijk is en het feit dat een zwangerschap wel degelijk een afdoende reden is om bepaalde stappen uit te stellen. Bovendien blijkt uit het feit dat verzoekende partij verklaard heeft dat zij een klacht heeft neergelegd bij de politie (stuk 3, p. 12) wel degelijk dat zij onmiddellijk na het gewelddadig incident de belangrijkste stap heeft ondernomen teneinde haar rechten trachten te vrijwaren. Stellen dat verzoekende partij in de maand januari 2018 een aangifte had moeten indienen bij de UARIV en vervolgens uit het feit dat zij dit niet heeft gedaan in deze specifieke tijdspanne van één maand afleiden dat een dergelijke houding niet zou stroken met haar vastberadenheid om gerechtigheid te bekomen, terwijl zij nota bene wél een aangifte heeft ingediend bij de politie onmiddellijk na het incident, is dan ook allerminst ernstig en lijkt wederom op een manier van verwerende partij om middels vage veronderstellingen en subjectieve aannames de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij onderuit te halen.

c) De dreig telefoons die verzoekende partij in mei 2018 heeft ontvangen

Aangaande de tijdspanne van zeven maanden die tussen het incident van oktober 2017 en de dreig telefoons van mei 2018 ligt, dient te worden opgemerkt dat, zoals verwerende partij zelf aanhaalt in de bestreden beslissing, verzoekende partij de procedure om haar gronden terug te krijgen in die periode nooit heeft stopgezet of ingetrokken (stuk 1, p. 2, alinea 4 + stuk 3, p. 12). Net omdat deze procedure nog steeds lopende was en nog niet was ingetrokken, kwam verzoekende partij opnieuw in het vizier van de niet-gedemobiliseerde dissidente groepen van de FARC-EP, die bovendien een netwerk hebben dat over heel Colombia is vertakt en tevens tot in de hoofdstad Bogota reikt. Het is allerminst merkwaardig dat verzoekende partij, die weigerde de procedure stop te zetten, zeven maanden later opnieuw geïntimideerd werd met als doel haar de procedure te laten stopzetten. Opnieuw gaat het hier om een vage veronderstelling en subjectieve aanname van verwerende partij aangaande de beweegredenen van de gewapende groepen die verzoekende partij vervolgen.

Het valt in dit opzicht overigens op dat verwerende partij, die enerzijds beweert dat het merkwaardig is dat de leden van de FARC-EP overgaan tot het verwonden van verzoekende partij met een gebroken fles, terwijl zij hier zogezegd geen voordeel uit zouden putten, anderzijds stelt dat het weinig geloofwaardig is dat dezelfde groepering 'slechts' door middel van telefonische doodsbedreigingen verzoekende partij zou trachten te intimideren. Waar verwerende partij eerst stelt dat het gewelddadige incident in oktober 2017 toch wel een drastische werkwijze is die de gewapende groep in de problemen zou kunnen brengen, stelt zij nadien dat van diezelfde groep verwacht kan worden dat zij een meer drastische methode zou hanteren van een 'eenvoudige' (sic) dreig telefoon, hanteert zij duidelijk twee maten en twee gewichten en banaliseert zij overigens de doodsbedreigingen die verzoekende partij heeft ontvangen.

d) Het land waar de moeder van verzoekende partij asiel heeft aangevraagd

Het dient te worden opgemerkt dat het land waar de moeder van verzoekende partij asiel heeft aangevraagd, in casu Spanje, en haar beweegredenen om net voor dit land te kiezen allerminst relevant zijn in het kader van de analyse van nood aan internationale bescherming van verzoekende partij. Verwerende partij stelt dat het 'merkwaardig' is dat de moeder van verzoekende partij ervoor koos om in Spanje asiel aan te vragen, maar verklaart niet nader waarom dit 'merkwaardig' is en op welke manier dit juist de geloofwaardigheid van verzoekende partij ondermijnt (stuk 1, p. 3, alinea 1). Opnieuw gaat

het hier om een vage veronderstelling en subjectieve aanname van verwerende partij die tot doel hebben het vluchtrelaas van verzoekende partij te onkrachten, maar die allerminst ernstig zijn.

e) *Het risico op vervolging van de grootvader van verzoekende partij*

Elk verzoek om internationale bescherming dient individueel te worden beoordeeld. Dat de grootvader van verzoekende partij, die inderdaad een zeer belangrijke rol speelt in het proces om de gronden terug te krijgen zich thans nog steeds in Colombia bevindt en aldaar inderdaad een risico op vervolging ondergaat vanwege de leden van de niet-gedemobiliseerde dissidente groepen van de FARC-EP, doet dus geen afbreuk aan de vrees voor vervolging van verzoekende partij, die individueel dient te worden beoordeeld in het licht van de afgelegde verklaringen en de neergelegde stukken. Dit in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert in de bestreden beslissing (stuk 1, p. 3, alinea 3).

f) *De verklaringen van de ex-partner van verzoekende partij gedurende diens persoonlijk onderhoud*

Ofschoon verzoekende partij gedurende haar persoonlijk onderhoud en tevens middels een schrijven van haar raadsman (stuk 4) duidelijk heeft aangegeven dat haar ex-partner, de heer D. G. J. (...) ermee gedreigd had om bewust leugenachtige verklaringen af te leggen en dit uiteindelijk ook heeft gedaan door te stellen dat hij en zijn dochter geen enkele vrees koesteren in geval van terugkeer naar Colombia, stelt verwerende partij desalniettemin dat dit de gegrondheid van de asielmotieven van verzoekende partij aantast, waaruit natuurlijk blijkt dat zij hier helemaal geen rekening mee heeft gehouden en wat aldus een kennelijke appreciatiefout is.

g) *De geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekende partij*

Hierboven werd aangetoond hoe verwerende partij middels vage veronderstellingen en subjectieve aannames heeft getracht de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekende partij te ondermijnen, zonder ook maar enige fundamentele tegenstrijdigheid of incoherentie te kunnen vaststellen. Deze beweringen van verwerende partij zijn hierboven punt per punt of ernstige wijze weerlegd, wat maakt dat de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekende partij vaststaat.

Hieronder zal worden aangetoond dat in het licht van het profiel van verzoekende partij en de daden van vervolging die zij heeft ondergaan, maar ook dreigt te zullen ondergaan in geval van terugkeer naar Colombia, zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging door niet-gedemobiliseerde dissidente groepen van de FARC-EP koestert, en dit omwille het behoren tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, in casu haar hoedanigheid van intern ontheemde persoon.”

Verzoekster vervolgt met een algemeen betoog over het voordeel van de twijfel en laat het volgende gelden over haar profiel als intern ontheemde persoon en over de vervolging van intern ontheemde personen in Colombia:

“3. *Het profiel van verzoekende partij als intern ontheemde persoon*

Verzoekende partij is een intern ontheemd persoon in Colombia. De gronden van haar familie in Florencia werden in 1999 ingenomen door de FARC-EP en haar vader werd door deze guerrillagroepering vermoord. Hierna verhuisde de familie naar de hoofdstad Bogota.

Voorgaande feiten worden door verwerende partij in de bestreden beslissing niet in twijfel getrokken. Bovendien heeft verzoekende partij een document neergelegd waaruit blijkt dat zij en haar familie in hun hoedanigheid van intern ontheemde personen in 2013 een procedure zijn opgestart om hun gronden terug te krijgen.

Het staat aldus vast dat verzoekende partij een slachtoffer is van het gewapende conflict in Colombia en dat zij een intern ontheemd persoon is. Hierdoor loopt zij een verhoogd risico op vervolging vanwege de niet-gedemobiliseerde dissidente groeperingen die deze gronden thans in hun bezit hebben, hetgeen tevens wordt aangehaald in de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Colombia van november 2019, waarnaar ook verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing:

Verschillende bronnen wijzen erop dat slachtoffers zich soms niet durven registreren uit angst voor de gewapende groepen die aan de basis liggen van hun ontheemding. De ELN en georganiseerde misdaadbendes gebruiken immers geweld, intimidatie en desinformatie om ontheemden te ontmoedigen om zich bij de overheid te registreren.¹

Dit risicoprofiel van verzoekende partij maakt dat verwerende partij een verhoogde risicoanalyse had moeten uitvoeren aangaande de vrees voor vervolging van verzoekende partij, iets wat zij in casu niet gedaan heeft daar zij haar weigeringsbeslissing in hoofdzaak op vage veronderstellingen en subjectieve aannames heeft gebaseerd, zonder te verwijzen naar dit risicoprofiel van verzoekende partij in het licht van de algemene veiligheidssituatie in Colombia.

4. De vervolging van intern ontheemde personen in Colombia

*Uit het voormelde rapport aangaande de veiligheidssituatie blijkt onomstotelijk dat delen van de FARC-EP, de oorspronkelijke vervolgers van verzoekende partij en haar familie en de groep die de gronden heeft ingenomen, thans nog steeds actief zijn en nog steeds als niet-gedemobiliseerde dissidente gewapende groepen de controle uitoefenen over grote delen van het grondgebied, met name ook in het departement Caqueta, waar de gronden van verzoekende partij zich bevinden:
(...)*

Uit deze objectieve informatie blijkt dat het risico op vervolging van verzoekende partij door niet-gedemobiliseerde dissidenten groepen van de FARC-EP in het licht van haar profiel als intern ontheemde persoon onomstotelijk vaststaat en dat er aldus in het licht van de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd kan besloten worden dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert."

Verzoekster besluit dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert omdat ze als intern ontheemde persoon haar rechten opeist en dat zij in geval van terugkeer naar Colombia het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Zij meent dan ook dat haar de status van vluchteling dient te worden toegekend.

In ondergeschikte orde is verzoekster de mening toegedaan dat haar de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Zij licht dit als volgt toe:

*"Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
"(...)"*

De inhoud van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen weerspiegelt de inhoud van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden.

*- Artikel 2 EVRM:
"(...)"*

*- Artikel 3 EVRM:
"(...)"*

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, die het recht op leven verankert, als één van de meest fundamentele artikelen: "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus eng interpreteren" (Arrest McCann, Farrell and Savage tegen Verenigd Koninkrijk van 27 september 1995, verzoek nr. 18984/91).

Onder deze bepalingen wordt erkend dat de Staat geen enkele handeling kan aanvaarden die ertoe zou leiden dat het recht op het leven in gevaar gebracht wordt. Er moet aangetoond worden dat het risico van levensberoving echt is en dat de overheden van de Staat waarvan de verzoeker afkomstig is, niet in staat zijn om maatregelen te nemen die van aard zijn om het risico op vrijheidsberoving en het risico van behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM te miniseren en om een adequate bescherming te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verschillende methoden ontwikkeld om het reëel risico van vrijheidsberoving of onmenselijke behandeling te bewijzen.

a) De verzoeker moet aantonen dat zijn fysieke integriteit ernstig in gevaar zou worden gebracht in geval van terugkeer.

b) De verzoeker moet bewijzen dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groep die op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van praktijken die in strijd zijn met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

De toekenning van de subsidiaire bescherming betreft een andere categorie van personen dan deze die onder de werkingssfeer van het Vluchtelingenverdrag valt.

1. Het vluchtrelaas van verzoekende partij

Gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus (zie supra I), zijn er redenen om aan te nemen dat verzoekende partij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

2. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekende partij is in het licht van de hierboven aangehaalde elementen van mening dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet gezien het reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling in het kader van haar vluchtrelaas (zie supra I)."

In uiterst ondergeschikte orde is verzoekster de mening toegedaan dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd omwille van de gebrekkige motivering ervan. Zij meent dat de commissaris-generaal haar relaas onvoldoende geanalyseerd en derhalve de beslissing niet afdoende gemotiveerd heeft. De commissaris-generaal heeft volgens haar niet op afdoende wijze rekening gehouden met de algemene en persoonlijke situatie waarin zij verkeert in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen en wenst opnieuw gehoord te worden.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een email van verzoeksters advocaat van 20 november 2019 als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Bij een aanvullende nota van 5 juni 2020 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een fotokopie van een medisch rapport neer van het universitair ziekenhuis Colsanitas te Bogota van 9 oktober 2017, met voor eensluidend verklaarde vertaling van het Spaans naar het Nederlands.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale

bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zouden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen dus algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch in geen geval een automatisme inhouden voor personen die zich op het Verdrag van Genève *iuncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel, dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3.2.2. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.2.3. In de mate dat verzoekster nog aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat

de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij niet aannemelijk heeft gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of omdat zij een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, nu (i) het opmerkelijk is dat zij en haar moeder besloten om zonder militaire bescherming naar haar gronden in Florencia te gaan, hoewel dit werd aangeraden door de vertegenwoordiger van de regering, (ii) ook de gang van zaken in Florencia, zoals door haar voorgesteld, weinig aannemelijk is, (iii) zij het incident in Florencia nooit is gaan melden bij het kantoor voor slachtoffers van het conflict dat haar bijstond in het terugkrijgen van de gronden in Florencia, (iv) de lange tijdspanne tussen het incident in Florencia en de dreigtelefoon die zij zou hebben ontvangen bedenkelijk is, (v) het merkwaardig is dat haar moeder er voor gekozen zou hebben om haar asielaanvraag in Spanje in te dienen, (vi) het zeer merkwaardig is dat zij haar eventuele recht op asiel in Europa niet verder uitspitte, (vii) het noemenswaardig is dat haar grootvader, die in het verleden eveneens afgeperst en ontheemd werd door guerrillastrijders, en net zoals haar moeder en tantes een formele procedure startte om zijn gronden terug te krijgen, nog steeds in Colombia verblijft en zelfs nog regelmatig terugkeert naar zijn gronden, (viii) haar ex-partner tijdens zijn persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde terug te willen keren naar Colombia en geen enkele vrees te hebben ten aanzien van dit land, noch voor zichzelf, noch voor hun dochter, en (ix) de documenten die zij neerlegde ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming deze appreciatie niet kunnen ombuigen, en omdat (B) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het enig middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart dat in 1999 haar vader door guerrillastrijders werd vermoord en haar moeder na afpersing van haar gronden werd verjaagd. In 2013 zou verzoeksters moeder een procedure zijn opgestart om haar gronden te recupereren. In oktober 2017 zou verzoekster met haar moeder en haar (ex-)partner naar de gronden gegaan zijn. Zij zouden daar een van de lokale FARC-leiders ontmoet hebben en na een discussie zou een metgezel van deze FARC-leider verzoekster met een fles in haar gezicht geslagen hebben. Verzoekster verklaart dat zij werden weggejaagd en dat in mei 2018 haar moeder een anonieme dreigtelefoon zou hebben gekregen. In juli 2018 zou verzoekster Colombia verlaten hebben.

De Raad stelt vast dat de documenten die verzoekster in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 13, map met 'documenten') geen sluitend bewijs vormen van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

“Uw Colombiaanse paspoort en identiteitskaart ondersteunen louter uw nationaliteit en herkomst, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor het Italiaanse geboortecertificaat van uw dochter, dat enkel de geboortegegevens van uw dochter bewijst. De aangifte die uw moeder indiende voor de recuperatie van haar gronden in Florencia ondersteunt op haar beurt louter het feit dat uw moeder een dergelijke procedure is gestart, maar staaft verder op geen enkele wijze de door u voorgehouden problemen met de FARC.”

Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Bij haar aanvullende nota van 5 juni 2020 legt verzoekster een fotokopie van een medisch rapport neer van het universitair ziekenhuis Colsanitas te Bogota van 9 oktober 2017 waaruit zou blijken dat zij op 9 oktober 2017 in dit ziekenhuis werd opgenomen ter verzorging van letsels aan haar gezicht. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dit document werd aangemaakt op 3 augustus 2019 en hoofdzakelijk handelt over feiten uit de periode oktober 2017. In haar aanvullende nota van 5 juni 2020 licht verzoekster niet toe waarom zij dit document niet eerder heeft neergelegd. De vaststelling dat verzoekster op de valreep een medisch rapport neerlegt in het kader van onderhavig beroep schaadt bij voorbaat het geloof in de authenticiteit van dit document. Dit stuk bevat bovendien geen enkele objectieve bewijswaarde voor wat betreft de context waarin deze verwondingen werden opgelopen. Er wordt weliswaar in vermeld dat verzoekster geslagen werd met een glazen voorwerp (fles), doch deze vermelding is louter gebaseerd op verzoeksters verklaringen. Ten slotte betreft het hier slechts een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën een relatieve bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Aangezien verzoekster geen sluitend bewijs voorlegt van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten die ertoe hebben geleid dat zij Colombia heeft verlaten, moet worden nagegaan of haar verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek, in samenhang met de voorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Wat dit betreft, wordt er in de bestreden beslissing vooreerst terecht gewezen op het volgende:

“Vooreerst is het opmerkelijk dat u en uw moeder besloten om zonder militaire bescherming naar haar gronden Florencia te gaan, hoewel dit werd aangeraden door de vertegenwoordiger van de regering (CGVS p.8, 11). U gaf zelf aan dat het om een rode zone of gevaarlijke zone ging (CGVS p.8). Bovendien verklaarde u familieleden te hebben die voor de staat, bij politie en justitie, werken en dat dit “op de één of andere manier wel wat bescherming brengt” (CGVS p.15). Dat u en uw moeder ondanks de waarschuwing van de regeringsvertegenwoordiger en ondanks eigen familieleden met overheidsbanden, louter in het gezelschap van uw toenmalige partner, D. G. J. C. (...), naar Florencia trokken, is op zijn minst eigenaardig.”

Door er in haar verzoekschrift op te wijzen dat zij militaire bescherming had aangevraagd, doch dat deze werd geweigerd, doet verzoekster geen afbreuk aan deze motieven. Ook de Raad acht het weinig aannemelijk dat verzoekster, haar moeder en haar ex-partner een dergelijk risico zouden nemen, temeer nu verzoekster zelf verklaarde dat militairen vaak weigeren om mee te gaan omdat zelfs zij zich niet willen blootstellen aan de risico's die aan een dergelijke onderneming verbonden zijn (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Voorts gaat verzoekster eraan voorbij dat het in de bestreden beslissing niet eigenaardig wordt bevonden dat zij een risico loopt door “*onrecht aan te klagen*”, doch wel dat zij zonder militaire bescherming naar een gevaarlijke zone is getrokken. Dat dit zou zijn voortgekomen uit een “*rechtvaardigheidsgevoel*”, doet hieraan geen afbreuk.

Verder wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op de volgende discrepanties en tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen over wat er in oktober 2017 in Florencia gebeurde: *“Bovendien werd een opvallende discrepantie waargenomen in de verklaringen die u omtrent dit incident deed gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo vertelde u tijdens uw spontane relaas dat dit gesprek in een kamer plaatsvond en jullie hier vervolgens uitgejaagd werden (CGVS p.9). Wanneer u later tijdens het onderhoud echter gevraagd werd naar de exacte locatie, stelde u plots dat het gewoon buiten aan de boerderij was (CGVS p.11). Ook ten aanzien van uw verklaringen zoals uiteengezet bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd een flagrante tegenstrijdigheid vastgesteld. Zo stelde u daar immers dat jullie in Florencia ontvangen werden door een man die zei dat jullie alles kwijt waren en geen recht hadden om iets terug te vragen. Hierop vroegen jullie hem om te spreken met de kapitein van de FARC van de regio, met wie de discussie vervolgens ontaardde (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). Ten overstaan van het CGVS maakte u echter geen enkele melding over een man die jullie nog voor het gesprek met de kapitein van de FARC ontmoetten. U verklaarde immers louter dat jullie na aankomst in Florencia eerst een verantwoordelijke van de procedure ontmoette, en nadien één van de lokale leiders van de FARC (CGVS p.8). U stelde zelfs niet zeker te weten of er destijds iemand in jullie boerderij of op jullie gronden woonde (CGVS p.11), en vermeldde helemaal niets over een gesprek met een andere man. Ook dit doet onvermijdelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen.”*

Verzoekster slaagt er niet in deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, pertinent en terecht zijn, te weerleggen of te ontcrachten.

Wat de discrepantie over de plaats van het gesprek betreft, voert verzoekster aan dat deze te wijten is aan een nuance in de taal die zou zijn verloren gegaan door de vertaling naar een andere taal. Zij licht dit als volgt toe:

“Zo blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud inderdaad dat verzoekende partij in eerste instantie spreekt van een ‘kamer’ waarin het gesprek met de leden van de FARC-EP plaatsvond (stuk 3, p. 9). Nadien verwijst zij naar deze plek met de woorden ‘daarbuiten aan de boerderij zelf’ (stuk 3, p. 11). Verzoekende partij verwijst hierbij naar een soort van inkomruimte van de boerderij, die zich in wezen niet binnen in, noch buiten het eigenlijk bevindt bevindt. Verzoekende partij heeft hiernaar de eerste maal verwezen met het Spaanse woord ‘espacio’, dat als ‘ruimte’ vertaald wordt, maar in casu dus vertaald werd als ‘kamer’, een woord dat in de Nederlandse taal doorgaans verwijst naar een ruimte in een gebouw. Het is daarom allerminst onlogisch om naar een dergelijke ruimte te verwijzen met de woorden ‘daarbuiten aan de boerderij zelf.’”

Een dergelijke gekunstelde verklaring (*post factum*) kan evenwel niet worden gevolgd. Er dient immers te worden gewezen op artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op basis van dit artikel een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud opvroeg en verkreeg (adm. doss., stukken 4 en 5). Verzoekster maakte over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud vervolgens geen enkele opmerking over aan het CGVS. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 57/5^{quater}, § 3, van de Vreemdelingenwet, kan de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat opmerkingen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bezorgen aan de commissaris-generaal. Overeenkomstig het tweede lid van deze bepaling worden deze opmerkingen schriftelijk en in de proceduretaal aan de commissaris-generaal meegedeeld. Overeenkomstig het vijfde lid van deze bepaling, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag voor het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming geen enkele opmerking de commissaris-generaal heeft bereikt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoekster na het verkrijgen van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud enige opmerking aan het CGVS heeft overgemaakt. Bijgevolg wordt zij geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities, kan zij de inhoud hiervan heden niet aanvechten en kan zij heden niet laten uitschijnen dat problemen inzake de vertaling op deze inhoud van invloed waren.

Wat betreft de tegenstrijdigheid in haar opeenvolgende verklaringen over wat er voor het gesprek met een van de lokale FARC-leiders gebeurde, laat verzoekster gelden dat zij *“wel degelijk eveneens bij het CGVS verklaard (heeft) dat zij eerst werden ontvangen door een verantwoordelijke, die dezelfde persoon is als de man die vermeld wordt in de vragenlijst van het CGVS, alvorens de kapitein van de FARC-EP te ontmoeten”*. Aldus houdt zij voor dat de verantwoordelijke die de procedure begeleidde dezelfde man is als deze waarnaar zij in de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) had verwezen. Uit de vragenlijst die verzoekster bij de DVZ moest invullen, blijkt nochtans dat verzoekster verklaarde dat zij naar de boerderij gingen om te zien wie daar woonde en dat ze *“daar”* werden ontvangen door een man die zei dat ze alles kwijt waren en geen recht hadden om iets terug te vragen (adm. doss., stuk 16, vragenlijst, nr. 3.5). Uit deze verklaringen blijkt dat de man die ze op de boerderij eerst ontmoetten de persoon was die daar woonde en niet de verantwoordelijke die de procedure begeleidde om hun gronden te recupereren, zoals verzoekster thans tracht te doen uitschijnen. Ook hier beperkt verzoekster zich dus tot het geven van een gekunstelde verklaring (*post factum*) zonder de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid *in concreto* te weerleggen.

De vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegt over een fundamenteel element van haar vluchtrelaas, ondergraaft de geloofwaardigheid van dit relaas.

De geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas wordt verder ondermijnd door de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat zij het incident in Florencia waarbij haar neus bewerkt werd met een glazen fles nooit is gaan melden bij het kantoor voor slachtoffers van het conflict dat haar bijstond in het terugkrijgen van de gronden in Florencia. De bestreden beslissing biedt bij deze vaststelling de volgende toelichting:

“U gaf immers zelf aan dat de volgende stap ging zijn om er de aangifte te gaan tonen die u had ingediend en te gaan melden wat er allemaal was gebeurd. U stelde dat u naar daar moest gaan om te zien wat de volgende stap zou zijn na wat er was gebeurd en was naar eigen zeggen vastberaden om door te zetten (CGVS p.12). Toch deed u dit opvallend genoeg niet en gaf u als weinig overtuigende

redenen dat u moest herstellen van het letsel dat u had opgelopen, het daarna Kerstmis was en u vervolgens uw zwangerschap ontdekte (CGVS p.12), hetgeen echter absoluut niet strookt met de vastberadenheid die u, alleszins tot aan de ontdekking van uw zwangerschap, verklaarde te hebben. Daarbij ontdekte u uw zwangerschap pas in februari 2018 (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5), en vond het incident bij de gronden in Florencia reeds in oktober 2017 plaats (CGVS p.11). Enige periode van herstel van de slag op uw gezicht én de feestdagen in rekening genomen, had u minstens nog de hele maand januari om het kantoor voor slachtoffers van het conflict in te lichten over het incident dat zich had afgespeeld in Florencia. Dat u van deze mogelijkheid geen gebruik maakte, plaatst andermaal vraagtekens bij de geloofwaardigheid van dit incident. Daarenboven verklaarde u ten overstaan van het CGVS dat u over documenten beschikte van uw ziekenhuisopname en de plastische ingreep die u in ditzelfde kader zou ondergaan hebben, alsook de politionele aangifte die u destijds deed (CGVS p.12). Tot op heden, zo'n anderhalve maand na het persoonlijke onderhoud waarin u dit liet optekenen, heeft het CGVS echter geen dergelijke documenten mogen ontvangen, hetgeen niet alleen de geloofwaardigheid van deze feiten maar ook van uw verklaringen in het algemeen ondermijnt."

Verzoekster beperkt zich tot een herhaling van haar vluchtrelaas en haar eigen standpunt, namelijk dat ze bij de 'Unidad para la Atencion y Reparacion Integral a las Victimas' (UARIV) geen aangifte heeft kunnen doen "omdat ze eerst herstelde van haar verwondingen, vervolgens de feestdagen in de periode hierna vielen en ze ten slotte ontdekte dat ze zwanger was", zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit haar vluchtrelaas weerlegt verzoekster geenszins de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal. Aldus maakt verzoekster haar vrees voor vervolging geenszins aannemelijk, noch toont zij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijk summier betoog doet verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling van de commissaris-generaal van de door haar afgelegde verklaringen. Door nog te stellen dat de commissaris-generaal voorbijgaat aan de realiteit van haar medische toestand, het belang van de kerstperiode in een katholiek land als Colombia waardoor bepaalde stappen ondernemen bij overheidsdiensten in die periode onmogelijk is en het feit dat een zwangerschap wel degelijk een afdoende reden is om bepaalde stappen uit te stellen, verklaart verzoekster niet waarom zij in de maand januari, na de kerstperiode en voor de ontdekking van haar zwangerschap geen aangifte heeft gedaan bij de UARIV. Dat verzoekster wel aangifte heeft gedaan bij de politie doet hieraan geen afbreuk en doet eens te meer de vraag rijzen waarom zij, die verklaart vanuit een rechtvaardigheidsgevoel zonder bescherming naar een gevaarlijke zone te zijn gegaan om de eigendommen van haar moeder te recupereren, niet evenzeer bij de UARIV melding kon doen van wat haar was overkomen om te zien wat de volgende stap zou zijn voor de recuperatie van de eigendommen. Verzoekster hekelt in het verzoekschrift meermaals de subjectieve appreciatie en aannames van de commissaris-generaal, doch gaat eraan voorbij dat zij zelf nalaat enig (begin van) bewijs bij te brengen ter staving van haar problemen, hoewel zij op het CGVS verklaarde te beschikken over documenten van haar ziekenhuisopname en de plastische ingreep die zij in het kader daarvan zou hebben ondergaan, alsook van de politionele aangifte.

Voorts wordt de bestreden beslissing nog geschraagd aan de hand van de volgende pertinente vaststellingen:

"Voorts is de lange tijdsperiode tussen het incident in Florencia en de dreigtelefoon die u zou ontvangen hebben bedenkelijk. U ging naar eigen zeggen immers reeds in oktober 2017 naar Florencia (CGVS p.11), en pas in mei 2018, oftewel maar liefst zeven maanden later, werd u telefonisch bedreigd (CGVS p.12). Nochtans hebben jullie de procedure om de gronden terug te krijgen in die periode nooit stopgezet of ingetrokken (CGVS p.12). Dat u eerst dermate gewelddadig zou worden aangepakt in Florencia, om vervolgens zeven maanden later plots telefonisch bedreigd te worden, is weinig geloofwaardig. Indien deze groepering werkelijk uw stopzetting van de procedure wilde bekomen en hiervoor reeds geen geweld schuwde, kan worden verwacht dat zij op kortere termijn optraden en een andere methode zouden hanteren dan een eenvoudige dreigtelefoon. Ook dient opgemerkt te worden dat u en uw toenmalige partner, D. G. J. C. (...), Colombia pas verlieten in juli 2018. Gevraagd waarom jullie niet eerder of sneller na de dreigtelefoon vertrokken, verklaarde u dat jullie het geld nog bijeen moesten sprokkelen voor de vliegtuigtickets. U voegde hier echter spontaan aan toe dat jullie hiervoor deels spaargeld gebruikten, en anderzijds hulp kregen van de familie van uw toenmalige partner (de vader van uw dochter, CGVS p.14). Dat het nog meer dan een maand duurde om Colombia effectief te verlaten, is dan ook enigszins vreemd, net zoals het feit dat uw moeder, die tenslotte de eigenares is van de gronden en de procedure om ze terug te krijgen zelf opstartte, destijds gewoon in het land bleef (zie verklaring DVZ p.6). Pas wanneer u tijdens het onderhoud op het CGVS naar de huidige verblijfplaats van uw moeder gevraagd werd, verklaarde u plots dat zij enkele maanden eerder naar

Spanje vluchtte en daar asiel aanvraag (CGVS p.6). Gevraagd om welke reden uw moeder naar Spanje ging, en u dus niet achterna reisde naar België, kon u louter vaagweg stellen dat het voor haar 'gemakkelijker' was om naar Spanje te gaan. Nochtans is er noch voor Spanje noch voor België een visumplicht voor Colombianen, verklaarde u geen (andere) familieleden te hebben elders in Europa (zie verklaring DVZ p.9), én had u uw asielaanvraag – die op exact dezelfde motieven gebaseerd is – op dat ogenblik reeds in België ingediend. Dat uw moeder er ondanks dit alles toch voor gekozen zou hebben om haar asielaanvraag in Spanje in te dienen, is merkwaardig, zeker gelet op het feit dat u uw verzoek om internationale bescherming wél bewust in België kwam indienen (CGVS p.14)."

Verzoekster tracht de tijdspanne van zeven maanden tussen het incident in Florencia waarbij haar neus met een glazen fles bewerkt werd en tussen het ontvangen van de dreigtelefoon te verklaren door te stellen dat de procedure om de gronden te recupereren nog niet was stopgezet of ingetrokken en dat zij hierdoor opnieuw in het vizier kwamen van de "*niet-gedemobiliseerde groepen van de FARC-EP*". Zij verklaart hiermee evenwel niet waarom dit niet eerder gebeurde, noch waarom geen andere methode werd gehanteerd dan het plegen van een eenvoudige dreigtelefoon, temeer nu deze volgens verzoekster reeds zouden zijn overgegaan tot het verwonden van haar neus met een glazen fles.

Door enkel te stellen dat het allerminst relevant is dat haar moeder in Spanje en niet, zoals zij, in België om internationale bescherming heeft verzocht, verklaart verzoekster niet waarom haar moeder niet ook naar België is gekomen om internationale bescherming te vragen, noch waarom het gegeven dat zij dat niet gedaan heeft niet relevant zou zijn. Dat verzoeksters moeder, die eigenares is van de gronden die de oorzaak zouden zijn van de problemen die verzoekster, haar moeder en haar ex-partner zouden hebben gekend, nog een periode na verzoeksters vertrek in Colombia zou hebben verbleven, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens aan de ernst van de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging. Hetzelfde kan worden gesteld over de vaststelling dat het na de dreigtelefoon nog meer dan een maand duurde vooraleer verzoekster Colombia effectief heeft verlaten, wat door verzoekster niet betwist wordt. Evenmin betwist verzoekster de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

"Aangaande de aanloop tot uw verzoek om internationale bescherming wenst het CGVS overigens het volgende nog op te merken. U verliet Colombia immers reeds in juli 2018. U reisde destijds naar eigen zeggen naar Barcelona omdat dit de goedkoopste vlucht was en u oorspronkelijk niét de intentie had om asiel aan te vragen (CGVS p.9). U verklaarde hierover dat u wel wist dat dit soort hulp bestond maar dat u niet dacht dat u daarvoor in aanmerking zou kunnen komen (CGVS p.9). Nochtans reisde u in 2016 en 2018 reeds samen met uw moeder naar Panama om er eveneens de asielprocedure te onderzoeken (CGVS p.7-8). Ook was u student aan de unief in Colombia (CGVS p.6) en had u zich tijdens uw studies verdiept in de nieuwe wetten en rechten rond teruggave van gronden (CGVS p.9), waardoor het wel zeer merkwaardig is dat u uw eventuele recht op asiel in Europa niet verder uitspitte. Verder gaf u aan dat de grootvader van uw dochter (de vader van uw toenmalige partner D. G. J. C. (...)) in Italië leeft en jullie daarom naar Italië trokken. Gedurende uw verblijf in Italië hebt u zich echter eveneens op geen enkel moment geïnformeerd over de asielprocedure (CGVS p.14). Bovendien verklaarde u dat de vader van uw ex-partner alcoholproblemen had en dat jullie om die reden bij een vriendin van hem gingen wonen, en kampte u daarbovenop met een risicozwangerschap (CGVS p.9). Van een stabiele opvangsituatie was met andere woorden absoluut geen sprake, hetgeen een reden te meer was om de asielprocedure in Italië op zijn minst te onderzoeken. Nog opvallender is dat jullie in het kader van uw zwangerschap en de geboorte van uw dochter wel via een advocaat een tijdelijke verblijfsvergunning voor Italië konden bemachtigen (CGVS p.14), maar ook in deze context de piste van asiel niet verkenden. Een dergelijke nalatigheid, ondanks de klaarblijkelijke beschikbaarheid van een advocaat in Italië en een verblijf van in totaal acht of negen maanden, ondermijnt onvermijdelijk uw vrees ten aanzien van Colombia. Ook verklaarde u dat u uw situatie uitlegde aan de pastoor van de kerk waar u in Italië naartoe ging, en dat hij u vervolgens vertelde dat men u in België kon helpen. Gevraagd of ze u dan in Italië niet konden helpen volgens deze pastoor, verklaarde u dit eenvoudigweg niet te weten (CGVS p.14). U oppert zelfs dat het gemakkelijker zou geweest zijn om het in Italië te doen, maar stelt dat u denkt dat de pastoor een beter idee had van wat best voor jullie was (CGVS p.14). U hebt dit echter eveneens op geen enkele wijze uitgeklaard. Dit alles houdt opnieuw geen enkele steek, en laat vermoeden dat u (en uw toenmalige partner) België eerder om socio-economische redenen uitkozen in april 2019 dan dat er sprake was van een gegronde vrees voor vervolging."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daar kan nog aan worden toegevoegd dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat verzoeksters grootvader, die volgens verzoeksters verklaringen in het verleden eveneens afgeperst en ontheemd werd door guerrillastrijders en net zoals verzoeksters moeder en tantes een formele procedure startte om zijn gronden terug te krijgen, nog steeds in Colombia verblijft en zelfs nog regelmatig terugkeert naar zijn gronden. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“U verklaarde verder dat hij degene was die er altijd zoveel mogelijk op heeft aangedrongen om te blijven op zijn gronden, en dat het altijd zijn doel is geweest om zijn gronden terug te krijgen (CGVS p.5). Meer nog, het was blijkbaar vooral uw grootvader die na de officiële erkenning van de slachtoffers van het gewapend conflict erop aandrong om te gronden terug te krijgen (CGVS p.5). Uw grootvader is volgens u de voornaamste die risico loopt, omdat hij er nog steeds is en het meeste moeite deed en bleef aandringen (CGVS p.9). Bovendien geeft u aan dat zijn eigendommen nog veel groter waren, en dat hij slechts enkele delen ervan doorgaf aan zijn kinderen, waaronder uw moeder (CGVS p.13). Meer nog, gevraagd hoe het momenteel zit met de procedure voor het terugkrijgen van jullie gronden, verklaarde u dat uw grootvader het verder heeft opgevolgd en zelfs uw aangifte omtrent het incident in Florencia heeft ingediend bij het kantoor voor slachtoffers van het conflict (CGVS p.15). Dat uw grootvader, de oorspronkelijke eigenaar van de gronden die het meest aandringt om ze terug te krijgen, zich momenteel nog steeds in Colombia bevindt, nog steeds met deze procedure bezig is, en zelfs de aangifte van wat u overkwam in Florencia verderzet, holt de door u voorgehouden vrees alleen maar verder uit.”

Verzoekster betoogt terecht dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden beoordeeld, doch, gelet op het gebrek aan bewijsstukken aangaande de door haar aangehaalde problematiek, acht de Raad de vaststellingen dat verzoeksters grootvader (i) dezelfde procedure heeft opgestart om zijn gronden terug te krijgen, (ii) volgens verzoekster de voornaamste is die een risico loopt omdat hij er nog steeds is en het meeste moeite deed en bleef aandringen, (iii) de grootste eigendommen had, en (iv) verzoeksters aangifte van het incident in Florencia zou hebben ingediend bij het kantoor voor slachtoffers van het conflict, eveneens relevant bij de beoordeling van de ernst en de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas. Verzoekster laat overigens na *in concreto* toe te lichten op basis van welke verklaringen en neergelegde stukken dient te worden beoordeeld dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft, terwijl haar grootvader, die volgens haar de voornaamste zou zijn die een risico loopt, in Colombia blijft en dus niet doet blijken van een nood aan internationale bescherming.

Ten slotte worden verzoeksters verklaringen verder onderuit gehaald door het gegeven dat haar ex-partner, met wie zij volgens haar verklaringen samen in oktober 2017 naar de gronden in Florencia zou zijn gegaan en die samen met haar Colombia is ontvlucht, bij het CGVS verklaard heeft te willen terugkeren naar Colombia en geen enkele vrees te hebben ten aanzien van dit land, noch voor zichzelf, noch voor zijn en verzoeksters dochter (adm. doss., stuk 14, map met ‘landeninformatie’, nr. 1, notities persoonlijk onderhoud D. G. J. C.). Verzoekster laat gelden dat zij gedurende haar persoonlijk onderhoud en tevens middels een schrijven van haar raadsman (stukkenbundel verzoekster, stuk 4) duidelijk heeft aangegeven dat haar ex-partner ermee gedreigd had om bewust leugenachtige verklaringen af te leggen. Zij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoewel geenszins doorslaggevend, is de Raad van mening dat de verklaringen van de ex-partner van verzoekster ook een element zijn waarmee rekening dient te worden bij de beoordeling van verzoeksters nood aan internationale bescherming. De Raad ziet overigens niet in – en verzoekster verduidelijkt niet – waarom verzoeksters ex-partner, die samen met verzoekster in oktober 2017 naar de gronden in Florencia zou zijn gegaan, leugenachtige verklaringen zou afleggen over feiten waardoor ook zijn dochter vervolging zou riskeren. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige

schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In de mate dat verzoekster onder verwijzing naar de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 13 november 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, ten slotte nog voorhoudt tot een risicogroep te behoren gelet op haar profiel als intern ontheemde persoon in Colombia, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vermeende vrees en problemen, haalde verzoekster bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige problemen aan verbonden aan haar profiel als intern ontheemde. Verzoekster toont dan ook geenszins *in concreto* aan dat of in welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou dreigen te worden gedood omwille van haar profiel als intern ontheemde die samen met haar moeder een procedure is opgestart om haar gronden terug te krijgen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal als volgt:

"Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_

securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoekster laat de voormelde motieven geheel onverlet. Zij voert hiertegen niet één argument aan en brengt evenmin enig begin van informatie bij dat aan deze motieven afbreuk zou kunnen doen. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat de situatie in haar land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN